

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **T. O. T., s. r. o.**, zast. JUDr. Janou Kopáčkovou, advokátkou, se sídlem Prokopa Velikého 572, 344 01 Domažlice, proti žalovanému: **Celní ředitelství Plzeň**, se sídlem Antonína Uxy 11, Plzeň, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 3. 2003, č. j. 30 Ca 288/2001 – 53,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 3. 9. 2001, zn. 9413/1-454/01, žalovaný správní orgán, Celní ředitelství Plzeň, zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu Domažlice ze dne 24. 7. 2001, zn. 211/01, kterým Celní úřad Domažlice rozhodl, že žalobce se uvedením nesprávných údajů o celně deklarovaném zboží (deklarovaného jako bionafta, zbožový kód 382490-95-13, přičemž ve skutečnosti se jednalo o motorovou naftu, zbožový kód 271000-66-51), následkem čehož bylo dovezené zboží propuštěno do volného oběhu při zkrácení cla a daní v částce cekem 382 339 Kč, dopustil celního deliktu ve smyslu § 105 odst. 4, § 293 písm. d) a § 298 odst. 1 zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, za což mu byla uložena pokuta 100 000 Kč.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, kterou se domáhal zrušení rozhodnutí, vrácení věci k dalšímu řízení, a přiznání práva na náhradu nákladů řízení. Rozhodnutí správního orgánu vytýkal, že bylo vydáno na základě zjištění skutkového stavu způsobem a postupy, které nejsou v souladu s platným právem. Uvedl, že vzorek látky

(bionafty či motorové nafty), který byl následně podroben chemickému rozboru, nebyl při dovozu odebrán z nádrže v souladu s ČSN č. 65 6508 a ČSN č. 65 6005, a sice ve spodní třetině nádrže. Dále poukázal na to, že není vůbec jisté, zda Celní technická laboratoř vyhodnotila a kontrolovala vzorky pocházející ze zboží dovezeného žalobcem, neboť podle jeho názoru existovaly nesrovnalosti v označení odebraného vzorku. Rozbor vzorku byl podle žalobce navíc prováděn s delším časovým odstupem, nikoli v přiměřené době po odebrání vzorku, takže mohlo v mezidobí dojít k chemickým reakcím ovlivňujícím charakter látky.

Krajský soud v Plzni žalobu zamítl, neboť výtky žalobce ke způsobu a postupům při zjišťování skutkového stavu žalovaným v řízení, jež vedlo k uložení sankce za celní delikt, shledal nedůvodnými. Podle soudu byla totožnost vzorků odebraných na hraničním přechodu z nádrže žalobce a vzorků zkoumaných v Celní technické laboratoři nepochybná, neboť sice došlo k chybnému označení vzorku, které bylo následně opraveno, avšak tato chyba nemohla způsobit zaměnění odebraného vzorku za jiný. Rovněž námitka neprůkaznosti analýzy vzorků pro dlouhý časový odstup mezi odběrem vzorku a jeho zkoumáním nebyla podle soudu důvodná, neboť pokles podílu metylesteru kyseliny olejové, jehož množství ve zkoumané látce je rozhodné pro rozlišení mezi bionaftou a motorovou naftou, byl při kontrolním měření, t. j. po uplynutí zhruba dvojnásobné doby mezi první analýzou a kontrolní analýzou než byla doba mezi odběrem a první analýzou, zjištěn pouze v nepatrné míře, a sice v takové, že se řádově lišil od rozdílu mezi obsahem metylesteru kyseliny olejové v bionaftě a v motorové naftě. Ani výtky, že správní orgán při odběru postupoval v rozporu se zákonem a v rozporu s československými technickými normami, nebyla soudem shledána důvodnou. Podle soudu byla ustanovení celního zákona o odebírání vzorků (zejména jeho § 86 a § 116 odst. 1) dodržena; co se týče československé technické normy předepisující odběr vzorku nafty ze spodní třetiny nádrže, tato nebyla v době provádění odběru podle soudu závaznou normou ve smyslu § 3 zákona č. 142/1991 Sb., o československých technických normách.

Proti rozsudku krajského soudu, který mu byl doručen dne 2. 5. 2003, podal žalobce (dále též „stěžovatel“) dne 16. 5. 2003, tedy ve stanovené lhůtě, kasační stížnost, přičemž stran jejích důvodů poukázal nejprve na ustanovení § 103 odst. 1 písm. b), d) a e) s. ř. s. Kasační stížnost nebyla v podání doručeném soudu dne 16. 5. 2003 odůvodněna. V podání doručeném soudu dne 13. 6. 2003 žalobce, bez toho, aby byl soudem vyzván usnesením podle § 106 odst. 3 věty první s. ř. s., a tedy za dodržení lhůty podle tohoto ustanovení, uvedl, že kasační stížnost opírá o důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Namítl, že krajský soud zaujal nesprávný právní názor, když ve shodě s předchozími závěry správních orgánů dospěl k závěru, že se stěžovatel dopustil celního deliktu. Podle stěžovatele k tomuto závěru správní orgány dospěly v rozporu s výsledky provedeného dokazování.

Podle stěžovatele není pravda, že rozhodný vzorek nafty byl odebrán za přítomnosti přímého zástupce stěžovatele jako deklaranta; na podporu svých tvrzení připojil čestné prohlášení paní Marcely Blažkové ze dne 30. 7. 2001 a úřední překlad prohlášení řidiče vozidla, v němž byla nafta v době odebírání vzorku převážena, pana J. K. ze dne 2. 8. 2001.

Dále měl stěžovatel za to, že vzorky nafty byly odebrány v rozporu s interním předpisem celní správy SPČ 191, účinným od 1. 11. 1996, který vychází z ČSN 65 6005 a podle něhož se odebírají vždy 3 druhy vzorků – vzorek k rozboru v celně technické laboratoři, referenční vzorek k uchování u deklaranta a referenční vzorek k uchování

u celního úřadu; vzorky musí být označeny způsobem vylučujícím pochybnost o jejich totožnosti, mj. ke každému vzorku musí být neoddělitelně připojen tzv. evidenční lístek. Podle žalobce v projednávaném případě celní deklarant referenční vzorek zlikvidoval při inventuře ke dni 31. 12. 2000, tedy 15 měsíců po odběru, přičemž celní delikt byl stěžovateli oznámen v lednu 2001. Podle žalobce je pochybné, zda si referenční vzorek ponechal Celní úřad Folmava. Z posudku celně technické laboratoře podle stěžovatele plyne nejasné označení vzorků, které jsou popisovány jako „dvě plastové vzorkovnice o objemu 500 ml, kryté spodní částí PET lahve zelené barvy. Tato láhev je opatřena voskovým provázkem a plombou č. 162/02“. Číslo plomby je tak podle stěžovatele v rozporu s číslem na přiloženém evidenčním listě, kde je uvedeno 16/202. Dále se vzorek popisuje slovy: „Etiketa: bez etikety. Množství: 2 x 500 ml.“ V protokolu o zkoušce z 30. 3. 2000 se pak podle žalobce ohledně vzorku uvádí: „Popis vzorku – obal: náhradní, plastové vzorkovnice o objemu 100 ml. Etiketa: bez etikety. Množství: cca 2 x 70 ml.“ Podle stěžovatele se z uvedeného snad dá dovodit, že v celní technické laboratoři se nacházely dva vzorky odebrané od stěžovatele, v neoznačených obalech. To podle stěžovatele zvyšuje pochybnosti o jejich identitě.

Celně technická laboratoř navíc v době vyhodnocování vzorků podle stěžovatele nebyla akreditována Českým institutem pro akreditaci, neboť k její akreditaci došlo až v roce 2002. Za těchto okolností měl správní orgán podle stěžovatele opatřit stanovisko jiné neutrální instituce s příslušnou akreditací, a sice Institutu pro testování a certifikaci Zlín.

Dále stěžovatel namítl nesprávný způsob odběru vzorku nafty. Ten měl být uskutečněn hliníkovou sondou s horní zátkou a zátěží a cca v jedné třetině výšky kapaliny ode dna nádrže. Dle evidenčního listu vzorku, uvádí stěžovatel, byl vzorek odebrán ze střední části nádrže z celkového množství 31 417 litrů. Ve skutečnosti však byl vzorek podle stěžovatele nabrán z jedné ze čtyř naplněných komor, jejichž jednotlivé objemy jsou dokladovatelné, a nebyl vytvořen reprezentativní směsný vzorek. Ze strany deklaranta nebyl podle stěžovatele při odběru nikdo přítomen, zúčastnil se ho jen zahraniční řidič automobilu, který naftu vezl, podle jehož výpovědi byl vzorek odebrán z horní části nádrže nikoli předepsanou sondou, nýbrž naběračkou.

Stěžovatel dále zpochybnil správnost použité zkušební metody vzorku. Podle jeho názoru měla být v souladu s ČSN 65 65 08, která je podle stěžovatele závazná, použita titrace s výpočtem čísla zmýdelnění a čísla kyselosti podle postupů dle ČSN ISO 6293, ČSN 65 60 70, zatímco ve skutečnosti byla dle sdělení laboratoře použita metoda pomocí IČ dle S 01 A 001 B, což je podle stěžovatele zřejmě metoda podle nějaké vnitřní směrnice laboratoře, rozhodně však ne obecně platné. Podle stěžovatele není správný ani závěr krajského soudu, že ČSN 65 6005 se vztahuje pouze na vzorkování motorových paliv u čerpacích stanic. Podle stěžovatele je z postupného doplňování této normy evidentní, že toto je pouze jedna z činností, na něž se norma vztahuje.

Stěžovatel závěrem poukázal na to, že závěr krajského soudu o evidentní a objektivně dané záměně čísel na plombách odebraného vzorku je ničím nepodloženou spekulací a nekritickým přejímáním tvrzení žalovaného.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti žalobce navrhl její zamítnutí a v první řadě odkázal na své vyjádření k žalobě žalobce podané ke krajskému soudu. Dále odmítl názor žalobce, že odběr nafty byl proveden v rozporu s obecně závaznými předpisy. Podle žalovaného plyne z „Evidenčního listu vzorku“ č. 1622-99-09-015, že vzorek

v množství 3 x 500 ml odebral pracovník celního úřadu Folmava za přítomnosti zástupce deklaranta, společnosti S.-B., spol. s r. o., v přímém zastoupení, jehož podpis je na evidenčním listu, a to ze střední části nádrže. Podle žalovaného byla „Změnou č. 2“ z července 1999 norma ČSN 65 6005, na jejíž porušení stěžovatel poukazuje, změněna, a její kapitoly 1, 3, 4, včetně článků 2.1 - 2.7 kapitoly 2, byly zrušeny. Tyto zrušené články konkrétně řešily způsob a místa odběrů vzorků. Byly-li tedy zrušeny v červnu 1999, neupravovala v době odběru 15. 9. 1999, způsob odběru žádná norma, a proto s žádnou takovou normou nemohl být způsob odběru v rozporu.

Podle žalovaného byl jeden vzorek předán deklarantovi, druhý uchován u Celního úřadu Folmava a třetí zaslán Celní technické laboratoři; třetí vzorek je tam stále uschován a byl vybaven evidenčním štítkem a evidenčním listem vzorku.

Celně technická laboratoř, Octářova 9, Praha 8, byla podle žalovaného akreditována Českým institutem pro akreditaci dne 14. 3. 2000, protokol o zkoušce č. j. PZ0820V/99-206/15 ze dne 30. 3. 2000 byl tedy vystaven a odborný posudek č. j. PZ 0820V/99 ze dne 4. 12. 2000 zpracován akreditovanou laboratoří.

Vzorek byl podle žalovaného laboratoří zkoumán a) destilační zkouškou ropných látek, b) stanovením obsahu síry v ropných produktech pomocí rentgenofluorescenční spektrometrie, c) stanovením hmotnostního podílu řepkového methylesteru ve směsi s minerálními oleji u bionafty a d) identifikací vzorku pomocí infračervené spektrometrie, čímž byla podle přesvědčení žalovaného dodržena norma ČSN 65 6508.

Žalovaný dále upozornil, že námitku nepřítomnosti zástupce deklaranta při odběru vzorku z nádrže uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti, aniž by ji uplatnil již v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, a neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Důvody, které stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, je nutno podřadit pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., konkrétně jeho 3. alternativu, neboť ze stěžovatelových námitek vyplývá, že tvrdí, že při zjišťování skutkového stavu (konkrétně při odběru celně deklarované látky a její následné identifikaci) byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu krajský soud měl napadené rozhodnutí zrušit, což však neučinil. Jiné důvody kasační stížnosti nejsou vzhledem k jejímu obsahu dány, jakkoli jsou v podání zmiňována též ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Stížnostní námitky žalobce nejsou přípustné, pokud je žalobcem namítána nepřítomnost přímého zástupce deklaranta při odběru vzorku celně deklarované látky, neboť se v daném případě jedná o důvod, který stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4, 2. alt. s. ř. s.). Uvedená výtka vůči správnímu rozhodnutí není ani v žalobě z 24. 9. 2001, ani v pozdějších vyjádřeních žalobce krajskému soudu zmíněna, třebaže namítaná skutečnost se měla odehrát 15. 9. 1999, při odběru vzorku celně deklarované látky, takže si stěžovatel okolnosti toho, kdo byl odběru přítomen, mohl zjišťovat a ověřovat již před podáním žaloby krajskému

soudu. Z téhož důvodu není přípustná ani námitka, že vzorek celně deklarované látky byl ve skutečnosti odebrán pouze z jedné ze čtyř naplněných komor autocisterny, takže nebyl vytvořen směsný vzorek – i tuto námitku vnesl žalobce teprve v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud se proto výše uvedenými námitkami pro jejich nepřípustnost nezabýval.

Po přezkoumání napadeného soudního rozhodnutí z hlediska ostatních stížnostních důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ve zbytku přípustná kasační stížnost není důvodná.

První okruh námitek stěžovatele se týká odběru vzorku celně deklarované látky správním orgánem.

K zajištění totožnosti zboží předloženého k celnímu řízení, určení sazebního zařazení a ke zjištění jeho vlastností může celní úřad mj. odebírat vzorky, a to i bez souhlasu osoby, která požádala o přidělení celně schváleného určení zboží (§ 86 zákona č. 13/1997 Sb. ve znění účinném ke dni 15. 9. 1999, dále jen „celní zákon“). Jiná relevantní ustanovení týkající se odběru vzorků celní zákon ani jeho prováděcí předpisy (zejména tehdy platná vyhláška č. 135/1998 Sb.) neobsahují; ustanovením § 116 celního zákona, jež mj. upravuje právo celního deklaranta na účast při odběru vzorku (§ 116 odst. 1 věta druhá celního zákona), není nutno se zabývat, neboť – jak shora vysvětleno – tato stížní námitka není přípustná. Přesná pravidla odběru vzorku by mohly obsahovat technické normy, přičemž jejich nedodržení by bylo pro posuzování zákonnosti postupu správního orgánu rozhodné tehdy, pokud by se jednalo o normy právně závazné. Jak správně uvedl krajský soud, podle přechodného ustanovení § 21 odst. 2 a 3 zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění účinném ke dni 15. 9. 1999, technické normy označené ČSN a platné ke dni účinnosti tohoto zákona (1. 9. 1997) se považují za normy podle tohoto zákona, a mj. správní úřady byly do 31. 12. 1999 povinny řídit se těmi ustanoveními norem, která jsou označena jako závazná podle § 3 zákona č. 142/1991 Sb., ve znění zákona č. 632/1992 Sb. Tím, kdo podle § 3 zákona č. 142/1991 Sb. mohl docílit označení normy jako závazné, byl neopomenutelný účastník ve smyslu § 4 cit. zákona, a to ve stanovisku k návrhu československé normy; institut neopomenutelného účastníka se uplatnil v případech, kdy návrh československé normy obsahoval ustanovení týkající se zdraví lidu, potravin, tvorby a ochrany životního prostředí, bezpečnosti práce a technických zařízení, požární ochrany, výbušnin, zkušebnictví drahých kovů, výstavby, jaderné bezpečnosti jaderných zařízení, technické způsobilosti dopravních prostředků, dopravních zařízení a dopravních cest, přičemž tímto účastníkem byly ústřední orgány zajišťující výkon státní správy v uvedených oblastech nebo jimi pověřené orgány. Pokud by tedy správní orgán měl být při svém postupu vázán československou technickou normou, musela by v době, kdy měla být aplikována, splňovat výše uvedené znaky. V případě ČSN 65 6005 Ropa a ropné výrobky – Vzorkování ze 17. 6. 1980 tato norma skutečně upravuje ve svém článku 2.4.1. odběr vzorku mj. z autopřepravníku a mj. uvádí, že vzorek se odebírá z výšky 1/3 průměru cisterny od spodní vnitřní stěny. Ze Změny č. 2 ČSN 65 6005 z července 1999 však plyne, že vedle řady dalších ustanovení týkajících se odběru vzorku bylo zrušeno i ustanovení článku 2.4.1. ČSN 65 6005. V době odběru vzorku (15. 9. 1999) tedy tato technická norma předepisující postup odběru vzorku látky z cisterny neexistovala; není proto třeba se ani zabývat otázkou, zda ČSN 65 6005 byla normou závaznou podle § 3 zákona č. 142/1991 Sb., ve znění zákona č. 632/1992 Sb.

Nad rámec předchozích úvah je třeba poznamenat, že v době odběru vzorku existovala ČSN EN ISO 3170 (Kapalné ropné výrobky – Ruční odběr vzorků) upravující odběr vzorků.

Za nezákonný nemůže být považován určitý postup správního orgánu jen proto, že je v rozporu s českou technickou normou vypracovanou podle zákona č. 22/1997 Sb. Takový postup správního orgánu by byl nezákonný, pokud by pro daný případ byla závaznost technické normy stanovena obecně závazným právním předpisem. Pro odběr vzorků podle ustanovení celního zákona však ČSN EN ISO 3170 právně závazná nebyla, neboť takovou právní závaznost uvedené normy žádný právní předpis nestanoví (uvedená norma naopak závazná je např. podle vyhlášky č. 229/2004 Sb. při sledování jakostních ukazatelů pohonných hmot či podle vyhlášky č. 357/1992 Sb. při odběru vzorků paliv za účelem sledování jejich kvality z hlediska ochrany ovzduší). Pro účely rozhodnutí o kasační stížnosti proto není důvodu zabývat se postupem správního orgánu z hlediska souladu s ČSN EN ISO 3170, a to tím spíše, že tato skutečnost ani nebyla žalobcem v kasační stížnosti namítána.

Postup celního úřadu při odběru vzorku byl upraven vnitřním předpisem Generálního ředitelství cel č. SPČ 191, účinným od 1. 11. 1996, v kontextu obsahu kasační stížnosti stěžovatele pak zejména jeho oddíly II. a IV. Oprávnění Generálního ředitelství cel upravit vnitřním předpisem uvedenou problematiku vyplývá z § 4 odst. 1 a 2 a z § 5 odst. 1 písm. a) celního zákona ve znění účinném k 15. 9. 1999 a dále zejména z § 20 a § 22 věty první zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky. Ustanovení vnitřního předpisu vydaného státním orgánem samo o sobě nezakládá právo účastníka řízení domáhat se u správního orgánu postupu podle tohoto ustanovení, pokud právo účastníka na to, aby tak bylo postupováno, nevyplývá také z obecně závazného právního předpisu. Z ustanovení § 86 a § 116 odst. 1 celního zákona a z ustanovení § 2 odst. 1, 2 a 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve spojení s § 320 písm. b) celního zákona vyplývá, že postup celního úřadu při odběru a zkoumání vzorků celně deklarovaného zboží nesmí zavdávat pochyb o identitě a reprezentativnosti vzorku a odborných závěrech plynoucích z jeho rozboru. Znamená to tedy, že při odběru musí být nepochybně zřejmé, odkud je vzorek odebírán, vzorek je nutno odebrat do takové schránky či nádoby, aby z ní vzorek nemohl uniknout, být smísen s jinými látkami, či za nějaké jiné látky zaměněn, a je nutno zajistit, aby byl odebrán vzorek s vlastnostmi odpovídajícími průměrným vlastnostem látky, kterou má vzorek reprezentovat. Při zkoumání vzorku pak musí být použito takových metod či technologií, které na základě dostupných odborných poznatků povedou k nepochybnému zjištění celně relevantních vlastností odebraného vzorku.

Výše uvedené zásady konkretizuje formou stanovení konkrétních pracovních postupů a požadavků na tyto postupy interní předpis Generálního ředitelství cel č. SPČ 191, a to zcela v souladu se shora uvedenými ustanoveními zákona a zásadami, jež z nich byly Nejvyšším správním soudem odvozeny. Nedodržení postupu podle citovaného interního předpisu ovšem bude možno považovat za nezákonný postup správního orgánu (celního úřadu) jen v případě, že budou současně zavdávat pochyb o identitě a reprezentativnosti vzorku celně deklarované látky a odborných závěrech plynoucích z jeho rozboru.

Takové pochybnosti však v daném případě nejsou. Z celního prohlášení ref. č. 5052900285, v němž je jako příjemce (dovozce) a celní deklarant uveden žalobce, a z evidenčního listu vzorku, týkajícího se vzorku č. 1622-99-09-015, je nepochybné, že dne 15. 9. 1999 na hraničním přechodu Folmava byl z přepravní nádrže nákladního automobilu s německou SPZ, který přepravu látky prováděl, odebrán vzorek celně deklarované látky, a to ze střední části v množství 3 x 500 ml z celkového množství 31 417 litrů. V evidenčním listu vzorku je uvedeno jako číslo plomby původně 16/202, přičemž číslo 16 bylo posléze opraveno na 1622 (podle úpravy platné od 1. 10. 1997 jsou používány plombovací kleště

s razníkem, na němž je v čitateli – před lomítkem – vyznačeno celé evidenční číslo úřadu - v daném případě Folmava 1622), a to osobou, která se vedle opravy podepsala a uvedla - zjevně za účelem své identifikace – k opravě číslo 17 503 (osobní číslo celníka, který opravu provedl). Z uvedených údajů je patrné, že vzorek byl odebrán z místa v nádrži, v němž lze očekávat přítomnost průměrného vzorku látky, tedy zejména nikoli z místa okrajového, ze dna či z místa nějak podstatně odděleného od zbytku nádrže. Vzorek byl odebrán v přiměřeném množství a rozdělen na tři části. V evidenčním listu došlo sice k chybě v uvedení čísla plomby vzorku, ovšem tato chyba byla opravena, a to způsobem, který umožňuje zjistit, co a jak bylo opraveno a kdo opravu provedl; provedení opravy proto samo o sobě stěží může vzbuzovat pochyb o tom, že bylo učiněno důvodně, a že se skutečně jedná jen a pouze o opravu chybně uvedeného čísla plomby.

Pochyby nejsou ani stran analýzy vzorku v celní technické laboratoři. Ohledně možné záměny vzorků neuvádí žalobce žádné konkrétní skutečnosti, které by něčemu takovému nasvědčovaly; jeho úvahy mají charakter pouhých spekulací a pochybností. Poukaz na rozpornost údajů o označení vzorku, který je uveden v posudku Celně technické laboratoře Plzeň ze dne 4. 12. 2000, nelze vzhledem k jeho obsahu považovat za indicii nasvědčující manipulaci se vzorky či jejich záměny v důsledku omylu, nýbrž naopak za potvrzení toho, že došlo (jak je výše popsáno) toliko k chybnému uvedení čísla plomby vzorku.

Časový odstup několika měsíců mezi odběrem vzorku a jeho první analýzou nemohl mít za následek samovolné snížení hmotnostního podílu methylesterů na hodnotu 23,8 %, tedy výrazně pod hranici 30%, která je klíčovým určujícím kritériem pro celní zařazení ropné látky jako bionafty, když výsledky kontrolní analýzy provedené cca 1 rok po první analýze ukazují, že celkem cca 1,5 roku po provedení odběru byl obsah methylesterů ve vzorku 23,7%, t. j. klesl za tento jeden rok jen 0,1 procentního bodu. Závěr, který z tohoto zjištění byl .správním orgánem učiněn, a sice, že když za jeden rok podíl methylesterů ve vzorku klesl o jednu desetinu procentního bodu, je vrcholně nepravděpodobné, aby za šest měsíců předtím klesl minimálně o 6,2 procentního bodu, je nutno hodnotit jako nanejvýš logický, neodporující žádným odborným poznatkům (naopak zcela odpovídající současnému stavu vědeckého poznání o dané problematice, jak vyplývá z vyjádření vedoucí Celně technické laboratoře Plzeň Mgr. F. z 16. 8. 2000), a tedy jako věcně správný. Pokud správní orgán ve světle těchto informací nepovažoval za přesvědčivý a pro věc důležitý důkaz předložený žalobcem, a sice „znalecký posudek č. 50/01“ znalce z oboru chemie se zvláštní specializací zkoušení na jakost ropných produktů, ing. Václava Jíchy, který je ovšem podle svého obsahu ve skutečnosti právním stanoviskem ohledně výkladu a aplikace ČSN 65 6508 a ČSN 65 6005, nelze tuto skutečnost správnímu orgánu v žádném případě vytýkat.

Námítka stěžovatele, že celně technická laboratoř, která prováděla rozbor, nebyla v době odběru vzorku akreditována Českým institutem pro akreditaci (viz § 14 až 16 zákona č. 22/1997 Sb.), by nemohla být sama o sobě relevantní ani v případě, že by tomu skutečně tak bylo, neboť akreditace Českým institutem pro akreditaci, o. p. s., není zákonem pro celní zařízení (celně technické laboratoře), jež provádějí analýzy vzorků celně deklarovaného zboží, odebraných celními orgány, vyžadována, jakkoli jistě zvyšuje odborné renomé a věrohodnost odborných závěrů příslušné laboratoře.

K námitce, že celně technická laboratoř nepostupovala při zkoumání vzorků za použití metod rozboru vzorku uvedených v ČSN 65 6508 – Motorová paliva – Palivo pro vznětové motory s obsahem methylesterů řepkového oleje nad 30% – Technické požadavky a metody zkoušení, je nutno poznamenat, podobně jako již výše, že u zmíněné normy nejde

o technickou normu, jejíž právní závaznost pro oblast upravenou celním zákonem by vyplývala z nějakého obecně závazného právního předpisu. Správní orgán dostal svým povinností zjistit řádně skutkový stav tehdy, pokud celně technické laboratoře k analýze odebraných vzorků použily vědecky uznávaných metod s adekvátní vypovídací hodnotou. O tom nelze vzhledem k obsahu protokolů o zkoušce ze dne 30. 3. 2000, ze dne 7. 4. 2000 a ze dne 4. 12. 2000 pochybovat, neboť v nich jsou použité metody řádně popsány a vesměs uvedeny i dílčí výsledky provedených měření, takže postup při analýze vzorku je přezkoumatelný. Uvedený závěr není vyvrácen ani sdělením ing. P. V., ředitele divize zkušebnictví Institutu pro testování a certifikaci, akciové společnosti, ze dne 12. 6. 2003, neboť z tohoto sdělení pouze vyplývá, že uvedený institut používá stěžovatelem požadovanou metodu volumetrické titrace pro vysokou míru její opakovatelnosti a reprodukovatelnosti a vyšší přesnost ve srovnání s infračervenou spektrometrií, v žádném případě však neuvádí, že by metody použité při analýze vzorku správním orgánem byly vědecky nevěrohodné či natolik nepřesné, aby bylo důvodu pochybovat o jejich vypovídací hodnotě v daném případě.

Lze tedy uzavřít, že při zjišťování skutkového stavu (konkrétně při odběru celně deklarované látky a její následné identifikaci) nebyl zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem porušen, tím spíše pak nebyl porušen takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost. Naopak, správní orgán řádně zjistil skutkový stav a toto zjištění skutkového stavu pak bylo podkladem pro (správné) právní posouzení věci. Krajský soud proto zcela důvodně napadené rozhodnutí pro žalobcem vytýkanou vadu nezrušil a rozhodl o zamítnutí žaloby.

Z uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud kasační stížnost neshledal důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto tak, že žádnému z účastníků se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel nebyl ve věci úspěšný a správní orgán náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepožadoval (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. 12. 2004

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu